

A black and white close-up photograph of a woman's face. She has a wide-eyed, surprised, or perhaps slightly shocked expression, with her mouth slightly open. Her hair is dark and pulled back. The lighting is soft, highlighting her facial features.

Coby Terstappen

Lya's missie

Onze missie in de wereld

Coby Terstappen

Lya's missie

Onze missie in de wereld

Voorwoord

Bergen op Zoom, 15 april 2020.

Vandaag is mijn missie duidelijk: geef dat wat je hebt ontvangen en blijf geven, want bij dit geven verlies je niet. Geven en ontvangen is hetzelfde en is tegelijkertijd. Een fontein van ontvangen en geven, die alleen maar meer gaat geven als je geeft. En zo weet ik dat ik, vanuit deze levende fontein, dit boekje ga schrijven over het ontwakingsproces dat ik doormaakte met mijn vriendin Lya, ervaren vanuit mijn beleving.

Op 4 april 2020 ging Lya over naar de 'andere kant van de sluier'. Wij geloven namelijk niet in dood. Ik wist van onze gezamenlijke vriend René dat zij zich de laatste tijd afvroeg of haar missie geslaagd was. Ik weet nu, lieve Lya, dat jouw missie is geslaagd. Toen wij elkaar voor het eerst ontmoetten, zo'n tien jaar geleden, zei je: 'jij bent mijn stem'. Ik begreep je toen niet. Nu wel.

Ga maar lezen.

Coby Terstappen
www.al-tijd.nu/info@al-tijd.nu

Inhoudsopgave

Voorwoord

Inleiding

Jij bent mijn stem

Dertien grootmoeders

Het getal 13

He ain't heavy, he's my brother

Leven in dualiteit

Waarom?!

Angsthaas met vleugels

Afscheid

Een blije groet

Inleiding

Vanuit een niet te beschrijven verlangen ging ik rond het jaar 2000 op zoek naar mijzelf. Ik wilde verlicht worden en vond ca. 2008 een plekje als gastvrouw bij een spiritueel centrum in Breda. Daar kreeg ik toestemming een spiritueel praathuis te starten en zo werd de hongerige zoeker gevoed en mijn ego flink opgeblazen. De voeding die bezoekers elkaar gaven ging alle kanten op. Verhalen over groeien, conspiracy, quests, boeddhisme, sjamanisme, kabbala, hindoeïsme etc. Ik begon korte artikelen te schrijven voor mijzelf en voor anderen als 'gespreksstof om te delen'. Wat meer rust vond ik toen ik ging mediteren. Maar niets van dit alles leidde permanent tot tevredenheid of de zo verlangde verlichting. De bevrediging was steeds van korte duur. Diep van binnen wist ik 'we are the one we've been waiting for'.

In 2012 verhuisden mijn echtgenoot Kees en ik naar Bergen op Zoom. Ook hier mocht ik een spiritueel café starten dat enkele jaren bestond. Op zoek naar 'goede voeding' trof ik bij ons om de hoek de Rozenkruisers, nogal christelijk getint. Ik ben zelf joodse van geboorte. Via Kees, die geboren werd in een katholiek gezin, maakte ik kennis met de bijbelse verhalen. Ik wist toen niet hoe inspirerend het Nieuwe Testament voor mij zou worden. Ik leerde de versluierde taal kennen en het werd mijn handleiding voor zelfrealisatie. Een Cursus In Wonderen zorgde voor nog meer verdieping.

Ik heb veel mensen leren kennen de afgelopen 12 jaar. Velen hebben Lya ook gekend. Dit boek is ook voor hen.

Jij bent mijn stem

Op een avond wisselden we onze ervaringen uit in het spiritueel praathuis in Breda toen er een man binnen stapte. Hij stelde zich voor als René, stukadoor in Klein Zundert. Wij waren benieuwd naar zijn verhalen. Hij vertelde hoe zijn beroep een nieuwe impuls had gekregen. Al werkend aan plafonds en muren, merkte hij dat hij af en toe door donkere gedachten en gevoelens werd overmand. Hij ging te rade bij een spiritueel teacher. Samen kwamen zij erachter dat deze ervaringen te maken hadden met donkere energie die in kamers hing. Zijn werk kreeg een nieuwe impuls doordat hij leerde die energie naar het licht te begeleiden. Een dankbare bezigheid.

Wij waren nieuwsgierig geworden naar de spiritueel teacher en vroegen René ernaar. Hij beloofde haar eens mee te nemen naar Breda. Maar op dit moment, vertelde hij, kon dat niet, want “haar stem was nog even op reis...”.

Op een avond was het zover. Daar kwam René met een in mijn ogen engelachtige vrouw aan zijn zijde. Lya was blij mij te zien en zei: “Jij bent mijn stem”. Ik zag haar voor het eerst en had geen idee wat ze bedoelde. Lya’s prachtige uitstraling zorgde ervoor dat ik bereid was alles voor haar te doen. En de hebberige ik dacht: “daar valt wat te halen”.

‘Lya’ had een herseninfarct doorgemaakt en had nog moeite met spreken. Zo zag ik het toen. Maar haar stem is van het lichaam. Het lichaam is een tijdelijk communicatiemiddel en zal een keer vergaan. Wie wij Allen werkelijk zijn, kan niet vergaan. We zijn en blijven zoals we geschapen zijn: pure eeuwige onschuldige liefde.

We leerden Lya steeds beter verstaan. “Anders luisteren”, zei ze dan, “met je hart”. Wij bleken ‘teveel in ons hoofd’ te zitten, wat dat ook mocht betekenen.

Op een keer toen zij weer in het spiritueel praathuis kwam, vertelde zij over de dertien grootmoeders. Zij vroeg mij naar Achtmaal te komen en haar te helpen met teksten schrijven. Annemiek sloot aan. We werden vriendinnen.

Later begreep ik pas dat het Al (bron, God, universum, hoger Zelf) via Allen spreekt. Het komt in ons op als gedachten en wij geven aan die gedachten woorden en een stem.

De verhalenlijn in dit boek en in ons leven lijkt een aaneen geregen film, met een verleden, een heden en een toekomst. Die film is de ego-droom. We zien een gewaande wereld, waargenomen met onze ‘waanzintuigen’. Waanzintuigen hebben twee ogen, twee neusgaten en twee oren waarmee we tweeheid ervaren.

Lya's laatste schilderij

Dertien grootmoeders

Met z'n drieën gingen we wekelijks aan de slag met de 13 grootmoeders. Eerlijk gezegd snapten Annemiek en ik er in het begin niet veel van. We lazen teksten en begrepen dat Lya de 13e grootmoeder was. Zij was aangewezen door de geestelijke Raad van Grootmoeders via Judith Moore (energetisch reader, schrijfster en kosmisch boodschapper). Lya werd uitgenodigd door die Raad om haar plaats in te nemen in de 1e van 5 etherische lodges in Europa, te openen in het natuurreservaat Oud Buisse Heide. Zij werd de hoedster van de Lodge van Venus (morgenster), een Huis voor Heling. Vóór 2012 zouden er 5 ceremonies gehouden worden ter ondersteuning van de aarde. Tevens had Lya opdracht gekregen een aantal grootmoeders te vinden en in te wijden, zo vertelde ze ons. Om een lang verhaal kort te maken... Annemiek en ik zijn op een goed moment door Lya ingewijd als 13e grootmoeder. En er kwamen er meer...

Het viel Lya zwaar, zo leek het, om na haar herseninfarct het door de Raad van Grootmoeders gevraagde te volbrengen. Zij voelde dat de groep waarvan zij deel uitmaakte ten tijde van de uitnodiging door de Raad haar liet vallen. Dit was gelukkig van korte duur. Ondersteund door haar trouwe vriend René ging Lya volle maan ceremonies houden, op de Oud Buisse Heide bij de heilige boom. Velen hielden van die plek en gingen er vaker heen.

Er kwam voor mij een moment dat ik voelde dat de volle maan bijeenkomsten, de workshops met het indiaanse medicijnwiel, het bezoeken van graancirkels en de bijeenkomsten van de grootmoeders niet meer bij mij pasten. Ik merkte dat ik wilde voldoen en er nog graag bij wilde horen, maar de afleiding was groot en ik raakte steeds verder van mijzelf af. En het was Lya die me zei: “blijf bij jezelf”. Ik leerde dat wat resonerend en helend is en wat je optilt, mee te nemen en de rest te laten gaan. Ik kwam op eigen benen en vertrouwde dat er vele wegen naar Roma (versluisde taal voor amor = liefde) leiden.

Ik schreef boekjes over mijn spirituele groei en wilde lezingen gaan geven. Uiteindelijk kon ik Lya vertellen dat ik mijn lezing ‘Wie ben ik’ op 12 maart 2019 zou gaan houden. “Eindelijk”, zei ze. Haar lichaam was zwak toen en ik had die avond niet op haar komst gerekend. Maar net toen ik wilde starten, kwamen Lya en René binnen. Enorm verrast en dankbaar voelde ik dat het klopte. “Maar natuurlijk, ik kon niet anders”, zei ze. En ik begreep: “Jij bent mijn stem’.

Wil je meer weten of lezen over de energetische grootmoeders, kijk op internet of lees :

- De grootmoeders spreken door Sharon McErlane
- Vision of Wisdom door Judith Moore

*De 13e grootmoeder
geschilderd door
Christel Hoppenbrouwers*

Het getal 13 schijnt in de uiterlijke wereld een ongeluksgetal te zijn, maar als we onze innerlijke wereld als uitgangspunt nemen, is 13 een geluksgetal van transfiguratie als we onze aandacht 180 graden draaien. Geluk is onze natuurlijke staat van zijn.

Later begreep ik dat wij allen de 13e zijn. De 13e grootmoeder is de gezegende ziel, zich bewust van de innerlijke eenheid. Net zoals Jezus de 13e is met zijn 12 discipelen, de Christusziel met zijn 12 aardse aspecten. De betekenis van Christus is eenheid. Het is de bedoeling dat wij ons allen bewust worden van de eenheid die wij al zijn. Wij zijn de uitbreiding van de goddelijke Bron (denkgeest) en niet de uiterlijke vorm, het lichaam waarmee wij ons identificeren. We zijn nog steeds zoals we geschapen zijn, naar Zijn evenbeeld als Zijn Gelijke. Vrij, puur en zonder zonde. Zonde betekent: misgeschoten, schijnbaar afgescheiden van de bron. Wij hebben ons vergist, maar nog nooit iets verkeerd gedaan. Vergissingen lossen op als ze aan het licht komen. Waarheid is eeuwig. Daarom eindigen sprookjes altijd met: 'en zij leefde(n) nog lang en gelukkig'.

He ain't heavy, he's my brother (The Hollies)

Wij zien in egoland onze broeders apart: wij hebben er een gewicht op gelegd, beoordelen hen, evenals onszelf, als gezond, ziek, angstig, beperkt. Maar we kijken verkeerd. Wij hebben ons met materie geïdentificeerd. Wie wij werkelijk zijn is niet het lichaam, de vorm, maar het vormloze; vrij en perfect, zoals we geschapen zijn. We zijn de uitbreiding van AL's schepping, Zoon van God. Misschien ken je de 'Honderdguldenprent' van Rembrandt (honderd gulden is ervoor betaald) waarop hij heeft geschilderd dat Christus (eenheid) de zieken geneest. Niet door handoplegging, maar door zichzelf te genezen IN zijn denkkeest. Hij veranderde van gedachten en transformeerde zo afgescheidenheid naar eenheid. De Zoon van God (uitbreiding van het goddelijke, wij Allen) heelde zijn geest van alles wat hij niet als heel waarnam. Hij liet zijn licht schijnen in zijn duistere mind en werd zo de verlosser van alle kwaad van de wereld. Zo kunnen wij dat ook. Vertrouw elke broeder. Hij heeft een boodschap voor je. Don't shoot the messenger. 'He ain't heavy, he's my brother'. Jij had jouw last op hem gelegd, je schuld weggeven: honderd gulden?

Leven in dualiteit

In de dimensie van de dualiteit bestaat het leven uit tegenstellingen, tweeheid. Zo zag ik dat Lya, net als wij allemaal, in de dualiteit (ook wel droom, illusie of egoland genoemd) een leven vol tegenstellingen had. Zij heeft veel gereisd, veel gezien, geleerd en beleefd. Zij kon als spiritueel teacher putten uit een rijke ervaringswereld. Het werd bekroond door erkenning, een benoeming tot 13e grootmoeder en de uitnodiging hoedster te worden van de eerste energetische Lodge in Europa (zie Dertien grootmoeders). En natuurlijk genoot zij van al het aardse, speciaal van moeder en oma zijn.

Een zwaar leven scheen zij echter ook te kennen. Het leven van tekort en gebrek. Teleurstelling in haar huwelijk, een scheiding, een bloedziekte vanaf haar twintiger jaren, een herseninfarct, lichamelijk falen, verlies van werk en inkomen en mogelijk mede door medicatie ging zij diep door het stof. Althans zo zag ik het.

In mij kwam er steeds meer weerstand op. Ik kende de Lya niet van vóór het infarct. Ik wilde zo graag van haar leren, maar zag op een gegeven moment alleen de zwaarte van haar leven. Ego kan alleen maar ego zien. Ik kroop in de rol van redder en maakte het zo steeds lastiger voor mijzelf en voor haar. Het leek alsof zij steeds meer op mij ging leunen. Er kwamen steeds vaker hulpvragen. Het begon voor mij steeds zwaarder aan te voelen en ik merkte dat ik met tegenzin naar haar toe ging. Ik had intussen geleerd hoe wij ons eigen leven creëren met gedachtekracht en wilde dat ook aan Lya doorgeven. Waarom maakte zij het zich zo moeilijk en onnodig zwaar? Toen wist ik nog niet wat ik nu weet en realiseerde mij niet dat ik het zelf in stand

hield door te oordelen. Maar dat was toch geen oordelen? Ik meende het toch zeker goed? Ik wilde haar toch helpen? Door te oordelen over wat ik waarnam, hield ik vast aan mijn eigen creaties. Het valt mij zwaar dit te schrijven. Maar het is belangrijk omdat ik weet dat ik niet de enige was. “Jij bent mijn stem”, hoor ik dan en dat maakt dat ik voorbij de angst wil en ga.

Diep van binnen wist ik dat er iets niet klopte. Ik leerde langzamerhand door mijn ervaringen en verschillende cursussen de universele wetten beter kennen. Ik identificeerde me met mijn lichaam en mijn focus lag op de verschillen. Wat ik waarneem met de twee ogen van het lichaam is illusie. Daarmee zie ik aparte vormen. Ik zag niet het werkelijke leven, de eenheid, waarin we gelijk zijn. Wat ik aan jou geef, geef ik aan mijzelf. Maar wát gaf ik mijzelf? Pijn! Het plaatje van Lya dat ik vasthield in mijn mind had ik over de werkelijkheid heen gelegd. Ik zag haar stralende ziel niet. Ik zag mijzelf niet en dacht dat ik hield van mijn vriendinnen. Mijn last had ik op de schouders van ‘de ander’ gelegd. Die ander ben ik zelf. Ik hield niet van mijzelf.

Een heerlijke dag in juni 2017 met Annemiek en Lya

Waarom?!

Waarom?! “Waarom ben ik er nog?”, wanhoopte Lya. Het ging steeds slechter met haar. Een stuk lopen was er niet meer bij. Voor een wandeling ging de rolstoel mee. Er was leukemie geconstateerd en zware injecties brachten haar totaal van slag. “Omdat je zo’n mooie spiegel bent”, rolde er uit mijn mond voordat ik het wist. Deze zin bleef zich maar in mij herhalen. Ja, het was zo. Zij bracht de zwaarte, wanhoop, pijn en verdriet die in óns leefde aan het licht. Toen ik mijn ‘problemen’, die ik met Lya had, deelde met mijn coach zelfrealisatie, werd mij gezegd los te laten, maar dan ook àlles los te laten. Ik ging rigoureuus te werk. Nam een paar maanden afstand gedurende de cursus van alles, ook van Lya. Mijn opdracht was om de intentie waarmee ik de dingen deed duidelijk te krijgen. Wat een schrik! Ik deed alles uit eigenbelang. Ik wilde lief en goed gevonden worden. Ik wilde mensen helpen, omdat ik vond dat hun leven verbeteren kon. Maar ik zag niet in dat ik daarmee alleen de strijd met mijzelf aanging. Er is maar één Zelf. Verder leerde ik via Een Cursus In Wonderen dat wat je waarneemt niet waar is. Je ziet met je fysieke ogen de inhoud van je eigen mind. Je ziet wat je denkt en wat je gelooft. Je hebt nog nooit echt gezien. Alles wat je afkeurt (jouw donkerte) projecteer je vanuit je eigen mind naar buiten. Maar er is niets buiten je. Met andere woorden, wat Lya mij spiegelde waren mijn eigen tekortkomingen, pijn, zwaarte, etc. In deze tijd waarin we ascenderen, mogen we die zwaarte in ons loslaten. Lya had niet alleen genoten in het leven, maar had er ook voor gekozen het universum te dienen door de zwaarte die in ons leeft, aan ons terug te spiegelen. Alleen we begrepen

het niet en lopen nog vaak in de val. We zien iets buiten ons wat ons niet bevalt, we oordelen, willen er wat aan doen, gaan er desnoods de strijd mee aan en creëren zo nog meer ellende. We vergeten telkens dat we de inhoud van onze eigen mind zien. Dan snap je deze ook beter: 'verbeter de wereld begin bij jezelf'. Omarm, neem verantwoordelijkheid voor je eigen geprojecteerde creatie en vraag je vervolgens af of je er nog steeds in wilt geloven. Als je iemand ziet met een ziekte, is die in je eigen zieke mind. Wil je die ziekte nog vasthouden? Loslaten wil dus zeggen, laat gaan die gedachten waarin je bent gaan geloven. Je ziet buiten je zieken, ouderen met gebreken, pijn en uiteindelijk dood. En je gelooft dat het waar is wat je ziet. Ik zie het toch, ik ben toch niet gek! Mmmm. Wij zijn niet ons lichaam, dat is ons communicatiemiddel. We zijn vrij, denkkeest, en nog steeds zo puur als we door onze Bron zijn geschapen, naar zijn evenbeeld en met alle tools tot onze beschikking. Alles is al perfect en volbracht. Genezing vindt plaats als je je eigen mind geneest. Wie wij zijn is datgene waarin vormen verschijnen. We zijn niet de vormen. Als wij dat gaan inzien, kunnen we onze mind opschonen en echt gaan zien. "Je zit in je hoofd", hoor ik Lya zeggen. Je denkt te leven in je eigen projectie. Nu is het opruiming! Verleden en toekomst kunnen ook mee de vuilnis in. Er is alleen maar nu!

Lya, je bent vrij, vrij van mij! Het plaatje dat ik van jou had in mijn hoofd is weg. Ik kan voorbij de vorm kijken en zie jou stralend en heel, zoals je altijd al was.

Gelukkig heb ik deze kennis met haar kunnen delen. We waren er blij mee. Het ging langzaam steeds beter met Lya. Ze nam geen medicatie meer en had er weer wat pondjes aan gegeten. Ze was zelfs in haar eentje naar Zeeland gereden met de auto. Het leven was weer de moeite waard om samen te vieren.

Angsthaas met vleugels

Er was vrede en rust in Lya's leventje. En daar genoot ze van. Ze was bezig met een kleurig schilderij met bloemen. De thuiszorg kwam 's ochtends nog steeds een kijkje nemen, maar dat was alles. Ze kon zich prima redden en genoot van haar huisje, boompje, beestje, kinderen en kleinkinderen. Zo af en toe kwam er bezoek of ging ze erop uit en dat vond ze fijn.

Zo heel veel was er voor ons in woorden niet meer te delen. We gingen er nog wel eens op uit om een soepje te eten om onze verjaardagen te vieren of naar een tuincentrum om onze hebberigheid te testen. We kwamen giebelend tot de conclusie dat we daarin glansrijk faalden. Voor afgelopen kerst hadden we samen een beeldje gekocht: een haas met op zijn rug een schattig elfje. "De angsthaas heeft vleugels gekregen", zei ik grappend. We spraken af dat Lya het beeldje het eerst mee naar huis zou nemen en het volgende jaar met kerst zou ik het bij mij thuis neerzetten. Zo zouden we jaarlijks om de beurt van het beeldje genieten. 20 januari van dit jaar kreeg ik het beeldje alvast mee naar huis.

Ik weet niet meer of ik Lya daarna nog live heb gezien. We hadden wat app-contact en toen kwam het coronavirus. "Blijf bij jezelf", appte ze, "ga er niet in mee", "met mij alles goed" met hartjes en kusjes en de gebruikelijke regenboog.

En toen kwam het telefoontje van Annemiek. Op 4 april was je terug naar Huis gegaan. Je hebt het gewoon gedaan! High five!

De transformerende mens van angst naar liefde; de angshaas heeft vleugels gekregen.

Afscheid

Je had alles goed voorbereid - was dat alweer een jaar geleden? Samen met de kinderen en Paul en Kitty had je gesproken over de laatste wensen voor je afscheid. En wat hebben ze die wensen prachtig laten uitkomen met elkaar. Dank jullie wel!

Het was wel een beetje bijzonder door het corona-virus, maar ja, bijzonder hoort ook wel een beetje bij jou...

Ik zie ons Allen nu als delen van dat ene Zelf. *“One love, one heart, let’s get together and feel alright”*, zingt the One met Bob Marley’s stem.

Lya’s missie is van ons allemaal, de missie van de 13e. We staan in dienst van elkaar, in licht en in duisternis. *We walk each other home*. We zijn niet verschillend, we zijn gelijk, één. We zijn de uitbreiding van het goddelijke en beschikbaar als we angst en duisternis in onze mind door het licht laten oplossen. Onze oude verhalen mogen gaan. Er is voor iedereen een weg, zonder angst. Lya was, is en blijft de 13e, net als wij allemaal. Als we toelaten, toestaan, totaal beschikbaar zijn, kunnen we eenheid zijn. Dan is onze mind genezen. Dat is waarvoor Lya dienstbaar was, als hoedster van de Lodge van Venus, het Huis voor Heling.

De stem die door ons spreekt klinkt door één-ieder. “Jij bent mijn stem” was het universum dat tot mij sprak. Ik heb sterk het gevoel dat dit boekje eerst geschreven wil worden, voordat ik verder kan. Want zodra ik werkelijk alles loslaat, ben ik mijn herinneringen aan pijn en angst vergeten. Zodra het licht in onze denkkeest de donkerte heeft gecorrigeerd, is er niets meer van terug te vinden. Dan is er eenheid en vrijheid.

In de vraag van ons Allen “is mijn missie geslaagd” ligt het antwoord al besloten. Maar natuurlijk!

Het goddelijke werkt door ons heen. Als je ten minste uit de weg gaat ;). “Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven”, zei ooit een andere 13e, één met ons Allen.

Voor degenen die daaraan twifelen, wantrouwen, beren op de weg zien, vragen stellen, oordelen, vergelijken, kortom nog angsthazen zijn... het wordt tijd dat je weet wie je bent: je bent heel geestig, je hebt vleugels, je bent vrij! Het hele universum is tot je beschikking. Je bent de bezielde 13e! Brenger van licht, vrede en vreugde. Wees de stem van de bron, Huis van Heling. We are the one we've been waiting for! Ik ben dankbaar en heb jullie allemaal lief, niemand uitgezonderd!

Paul en Kitty deden een oproep op Facebook: Wil je nog iets laten voorlezen bij het afscheid? Ik stuurde deze afscheidswaarden aan Paul:

“Dank je lieve Lya voor de helende functie die jij op aarde hebt vervuld. Velen hebben jou in je volle kracht gezien en velen hebben ook anders naar jou gekeken. Zij zagen beperkingen en dachten dat jouw leven zwaar was. Hier was jij hun spiegel. Maar zij zagen niet voorbij hun beperkte waarneming die zij maar niet wilden loslaten. Zo konden zij niet zien wie jij, net als zij, in werkelijkheid zijn. Wie jij was op aarde in je hemelse functie is pure ongeschonden liefde, nog altijd zoals je geschapen was. Dat was, is en zal altijd zijn. Jouw missie is geslaagd lieverd. Eén-ieder mag nú zien wie hij zelf is: pure ongeschonden liefde, één met elk ander, voor eeuwig in vrede, één met jou, voor altijd. Dank je met heel mijn hart.”

Een blije groet

Tijdens Lya's afscheidsdienst zat ik in Bergen op Zoom op ons terras in het zonnetje met m'n ogen dicht. In gedachten bij haar en bij alle lieve mensen die haar in levende lijve gaan missen.

En daar was je opeens... Blij en uitgelaten stond je daar een beetje gek te doen samen met anderen. Het was er prachtig groen en wijds. En je wenkte mij alsof je wilde zeggen: "kom ook joh, het is hier heerlijk". In eerste instantie dacht ik "maar dat kan toch niet". Toen ik verzachtte en de gedachte ging toelaten, zag ik mijzelf opeens blij naast jou staan. Dank je wel lieve schat. Ik sta naast je, voor AL-tijd! Deze blije groet van Lya is voor jullie allen!

De schildpad, het oudste symbool van moeder aarde en van vrede, was overal in Lya's huisje te vinden. "High five!" lijkt deze te zeggen...

Coby schrijft vanaf ca. 2010 over haar eigen ontwaken, over bewust worden wie zij is. Dit boekje ziet zij als onderdeel van haar missie. “Jij bent mijn stem”, zegt het universum haar via Lya. Het is de missie van ons allemaal: ingegeven gedachten van de bron een stem geven. “Onze hersenen hebben nog nooit één gedachte gedacht. Het heeft niets met ons lichaam te maken. God is de onbegrensde mind waarin we leven en denken”, leerde zij. “Geef alleen gedachten een stem die vrede, vreugde en vertrouwen geven, niet die van angst. *Wees de levende fontein.*” Het proces van angst naar liefde - de angsthaas die vleugels kreeg - is voor een deel met Lya uitgewerkt.

Coby Terstappen, Bergen op Zoom
www.al-tijd.nu/info@al-tijd.nu